

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 21

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

คนที่อ่านเรื่องราวเรื่องหนึ่งมาเป็นเวลานาน
สุดท้ายก็จะเริ่มทำตัวเหมือนกับเรื่องราวเรื่องนั้น

- sing N song

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าหากเอกภพคู่ขนานมีอยู่จริง ถ้าคุณได้พบกับตัวเองในอีกเส้นโลก หรือพบกับตัวเองในอดีต คุณจะอยากทำอะไรกับเขา แอบซ่อนตัวแล้วเฝ้าดูอย่างเดียว? ไล่ถามสารทุกข์สุกดิบ? พุดคุยลับเพเทระ? บอกสิ่งที่ควรหรือไม่ควรทำ? แต่ยังไงก็คงไม่ถึงกับอยากฆ่าหรือทำร้ายตัวเองหรอกมัง

ทว่าสมมติฐานที่ว่ากลับใช้ไม่ได้กับพวกคิมดกจา เริ่มตั้งแต่อัศวิน-สวรรค์อูรีเอลจากรอบที่ 999 ผู้มาสู่เส้นโลกนี้พร้อมความแค้น ทำเอาสมาชิกกลุ่มหนีตายแทบไม่ทัน แต่นี่แค่เพิ่งเริ่มต้น เพราะซีนารีโอก่อนสุดท้ายคือ ‘การล่มสลายครั้งใหญ่’ จากภัยพิบัติการมาเยือนของอูตรเทพ นำทัพโดย ‘ราชา’ ซึ่งไม่ใช่แค่อูรีเอล แต่ยังมีมาเพิ่มอีก จะมีใครกันบ้าง ลองเดาดูใหม่ ไม่ยากหรอก เชื่อสิ...

Levon

กลุ่มดาวระดับเวทอำนาจ (1)

อูรีเอลอารมณ์ไม่ดีเอาเสียเลย

- ปัญหาของเราอยู่ที่ไหนเอ่ย

เรื่องเล่าที่ผ่านมาจาก <คิมตจจากอมพานิ> กำลังฉายผ่านการถ่ายทอด
กระแสดวงดาว แต่อูรีเอลไม่สามารถจดจ่อกับเนื้อหาการออกอากาศได้แม้แต่
เรื่องเดียว

จะไม่ให้เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร

ในสถานการณ์ที่ตัวเองยังเอาตัวไม่รอด ใครมันจะมีกะจิตกะใจนั่งดูการ
ถ่ายทอดกระแสดวงดาวได้ล่ะ

ยิ่งหลังจากได้พบกับตัวเธอเองที่ข้ามมาจากเส้นโลกของรอบที่ 999 และ
ได้เห็นความทรงจำบางส่วนของรอบนั้น หัวสมองของเธอก็ยิ่งสับสนไปหมด
ตอนนี้ก็เหมือนกัน พอหลับตาลงเมื่อไร ภาพความทรงจำของรอบที่ 999 ก็
ปรากฏขึ้นมาให้เห็นเลื่อนราง

[ข้าคือสหายเพียงคนเดียวของเจ้า ยูจุงฮยอก ข้าจะจับสินริโอพวกนี้
และล้างแค้นให้เจ้าเอง]

เธอรู้อยู่แล้วว่าที่เส้นโลกอื่นมีตัวเธออีกคน แต่การได้รู้กับการได้เจอกับตัว
โดยตรงมันแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

เส้นโลกของการย้อนกลับรอบที่ 999

เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับตัวเธอของที่นั่นกันแน่

[โอ๊ย หงุดหงิด ข้าไม่ได้อยากรู้เรื่องราวของเส้นโลกอื่นสักหน่อย แค่อยตามดูเรื่องเล่าของพวกเขาเด็ก ๆ ก็ลั่นมือแล้วนะ]

อูรีเอลกุมศีรษะบนโอดครวญ

แค่นี้บรรยากาศของ <สตาร์สตรีม> ในช่วงหลัง ๆ ก็ผิดปกติมากพอแล้ว ยิ่งใกล้ถึงซันริโอสุดท้ายก็ยิ่งเกิดความตึงเครียดที่แปลกประหลาดขึ้นระหว่างพวกกลุ่มดาว

แยกว่านั่นคือ มีชาวลิโอแพร์ไปทั่วว่าทางสำนักงานได้ละทิ้งเส้นโลกนี้แล้ว

[<สำนักงาน> เรียกตัวกลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’!]

[คุณต้องการจะตอบรับคำเรียกตัวหรือไม่]

อูรีเอลเงยหน้าทันทีที่ได้ยินเสียงข้อความดังขึ้นอย่างไม่คาดคิด

ทำไมถึงได้เรียกตัวเธอในเวลาแบบนี้กัน

อูรีเอลครุ่นคิดอยู่สักพักก็ตัดสินใจตอบรับไปก่อน แสงสว่างแถบตาพารางของเธอเคลื่อนย้ายไปที่อื่น

[ทำการส่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว]

สถานที่ที่ถูกส่งตัวมาเป็นที่ดินว่างเปล่าไม่คุ้นตา

บนที่ดินว่างเปล่าผืนนี้นอกจากเธอก็มีกลุ่มดาวอื่น ๆ มาถึงกันก่อนแล้ว

[อะไรกัน กาเบรียล เจ้าก็มาด้วยเธอ]

[ถึงปฏิเสธไป ทางสำนักงานก็คงจะส่งข้อความสแปมมาจนอยู่ดี]

หันไปมองรอบ ๆ ก็พบว่ามีกลุ่มดาวมาถึงแล้วหลายสิบ ส่วนใหญ่ดูเหมือนกับอูรีเอลที่นึกสงสัยว่ามีมันเรื่องอะไรกัน ต่อให้สำนักงานจะเป็นพวกอันธพาลขนาดไหนก็ไม่เคยเรียกตัวพวกเธอมาอย่างไรเหตุผล

มีกลุ่มดาวหน้าตาคุ้นเคยรวมอยู่ด้วย อีกฝ่ายมีผ้าพันแผลพันรอบแขนข้างหนึ่ง ตัวเตี้ย...

[โอะโอ มังกรเพลิงทมิฬของพวกเราไม่ใช่หรือนั้น!]

อูรีเอลวิ่งปรีเข้าไปล็อกคอมังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี

[เอีก! ศัตรูลอบโจมตีเธอ!]

[ข้าเอง ๆ พี่สาวอัศวินทูตสวรรค์]

[ปล่อยข้า!]

มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจีร้องไวววาย พยายามดิ้นให้หลุดจากอ้อมกอด
ของอูรีเอล

กาเบรียลพึมพำมองภาพนั้น

[อูรีเอล เจ้านั้นมัน 'ฝ่ายร้าย' นะ]

[พูดอะไรนะ ในเมื่อ <เอเดน> พิณาศไปแล้ว ทุกคนก็ควรจะเป็นมิตร
ต่อกันสิ]

ช่วงท้ายของ 'มหาสงครามเทพและปีศาจ' ครั้งที่ผ่านมา เนบิวลา <เอเดน>
แทบจะล่มสลาย กองทัพมหาอำนาจของเหล่าอัครทูตสวรรค์ถูกล้างบาง ปัจจุบัน
อัครทูตสวรรค์ที่ยังพอจะปฏิบัติหน้าที่ได้ก็เหลือแค่อูรีเอลกับกาเบรียลเท่านั้น

อูรีเอลพับเก็บความรู้สึกขมขื่น และหันไปสำรวจบริเวณรอบ ๆ อีกครั้ง
[นั่นมันหนักดาบมือหนึ่งแห่งโครयो?]

เหล่ากลุ่มดาวจากคาบสมุทรเกาหลีรวมถึง 'แม่ทัพหัวโล้นผู้ผดุงความ
ยุติธรรม' 'จอมขมังเวทแห่งโซซอน' และ 'วีรบุรุษคนสุดท้ายแห่งฮวังชานบอ'
กลุ่มดาวจากเนบิวลาอื่นก็มาทัน อย่างเช่น <โอลิมปัส> แถมเธอยังเห็นสุริยะด้วย

นัยน์ตาของอูรีเอลขยับหลุกหลิกยิ่งกว่าเดิม

รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ตีทุกครั้งที่กลุ่มดาวหน้าตาคุ้นเคยเพิ่มขึ้นมาทีละหนึ่ง

กลุ่มดาวทั้งหมดที่มารวมตัวกันอยู่ที่นี่มีจุดร่วมกันอยู่อย่างหนึ่ง

มังกรเพลิงทมิฬที่ดิ้นหลุดจากอูรีเอลได้ในที่สุดพึมพำ

[มีแต่พวกที่อยู่เ็นช่องของคิมดกจาทั้งนั้นเลยแฮะ]

ใช่ ทุกคนที่มารวมตัวกันที่นี่ทั้งหมดเป็น...

เปรี๊ยะ

พื้นที่
พื้นที่ที่อูรีเอลเริ่มเอะใจ การเคลื่อนไหวของระดับชั้นที่อันตรายก็แผ่ไปทั่ว

ไม่ว่าใครที่เข้ามาอยู่ในพื้นที่ว่างเปล่าแห่งนี้ แต่ละคนล้วนครอบครอง
ระดับชั้นที่แข็งแกร่งเทียบเท่ากับกลุ่มดาวระดับเรื่องเล่า

อูรีเอลไหวพริบดีมาก เธอมองทะลุตัวตนของพวกนั้นได้อย่างฉับไว

[<ปาปิรุส> <เวต้า> และ <จักรพรรดิ> งั้นเธอ คิดอะไรอยู่กันแน่
พวกที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันกลับหันไปจับกลุ่มกันเองนี่นะ]

อูรีเอลพิมพ์ด้วยน้ำเสียงตึงเครียดเล็กน้อย ต่อให้เป็นเธอเองก็ยังไม่อยาก
จะต่อกรกับกลุ่มดาวระดับเรื่องเล่าจำนวนมากขนาดนี้ไหว และอีกอย่าง...

[ตาเม่ากั้นหนังกี่มาด้วย...พวกที่อยู่ใน 'ซินารีโอสุดท้าย' มาที่นี่ทำไม]

ไม่ผิดแน่ อาการชนลุกชันทั่วแขนตั้งแต่เมื่อครู่เป็นหลักฐานบ่งบอกว่า
มีกลุ่มดาวที่แข็งแกร่งเหนือผู้อยู่แถวนี้จริง ต่อให้ <สตาร์สตรีม> จะกว้างใหญ่
ขนาดไหน ผู้ที่ครอบครองระดับชั้นระดับนั้นก็ยังมีจำนวนนับนิ้วได้

เธอมองไปด้านข้าง สีหน้าของ 'มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี' ตึงเครียดอย่าง
เห็นได้ชัด

ไม่มีอะไรให้ต้องสงสัยแล้ว ตัวตนนั้นก็คือ...

[มารวมตัวกันครบแล้วใช่ไหม]

กลุ่มดาวระดับเทวดาท่านตัวจริงเสียงจริง

เบรียะ!

วินาทีที่เสียงถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ดังขึ้น บรรยากาศรอบด้านพลันแปรเปลี่ยน
ไปโดยสมบูรณ์ ราวกับก๊าซออกซิเจนในอากาศเกิดการลุกไหม้ กลุ่มดาวรอบด้าน
ยืนตัวโง่งง ขนาดอูรีเอลที่มีความอดทนต่อเปลวเพลิงได้สูงยังถึงกับต้อง
ขมวดคิ้วหนีหน้าไปชั่วขณะ

'กลุ่มดาวระดับเทวดาท่าน' มาทำอะไรที่นี่

นอกจากกรณีที่ทำได้ยากอย่างราชาแห่งแดนยมโลก เมตาตรอน และ
ฉิเทียนต้าเซ็ง 'กลุ่มดาวระดับเทวดาท่าน' ส่วนใหญ่ไม่เข้ามาแทรกแซงซินารีโ
ระดับล่างกันหรอก เพราะพวกเขาบรรลุ 'บทสรุป' ของตัวเอง และมีชื่อขึ้นทะเบียน
เป็นแคนดิเดตของ 'เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง' ไปแล้ว

พวกที่ไปถึงซินารีโอสุดท้าย และได้รับการรับรองเรื่องเล่าของตนเอง

[เจ้าลิงกับราชาแดนยมโลกไม่มาสินะ แต่จะล่าเข้าไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว
ข้าจะเริ่มพูดเลยแล้วกัน]

[เดี๋ยว!]

[กลุ่มดาว 'พระอาทิตย์เที่ยงวัน' จ้อง 'ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ']

ชั่วขณะที่มองสบสายตาคู่นั้น อูรีเอลก็ตระหนักได้ทันทีว่าเจ้าของถ้อยคำ
ศักดิ์สิทธิ์นี้คือใคร

ใน <สตาร์สตรึม> มี ‘พระอาทิตย์’ มากมายนับไม่ถ้วน แต่ในบรรดานั้น พระอาทิตย์ที่ได้ครอบครองตำแหน่งศูนย์กลางของเอกภพมีน้อยมาก โดยเฉพาะผู้ที่ครอบครอง ‘เที่ยงวัน’ ซึ่งเป็นตรงกลางของเวลาด้วยแล้ว...

[รา¹ เทพสุริยัน ท่านเป็นคนเรียกพวกเรามาจันทร]

เขาคือรา กลุ่มดาวที่แข็งแกร่งที่สุดของเนบิวลาใหญ่ <ปาริรุส>

[ใช่]

[จันท์น่าแปลก ช้านี้กว่า ‘สำนักงาน’ เป็นคนเรียกพวกเรามาเสียอีก]

ราไม่ได้ตอบเธอ

ลูรีเอลพอจะจับสัมผัสร่องรอยรอบบริเวณนี้ได้ว่ามีพลังของมหาโทแกบีปะปนอยู่ด้วย

เธอเลือกที่จะรับมืออย่างใจเย็น ถ้าทางนั้นถึงกับยอมขาดทุนความเป็นไปได้จำนวนมากเพื่อร่วมมือกับสำนักงานแล้วละก็ สถานการณ์คงไม่ดีแล้วจริงๆ

[เอาเถอะ แล้วจะบอกให้พวกเรารู้ได้หรือยังว่า มีเรื่องสำคัญอะไรถึงกับทำให้ท่านยอมเปิดเผยตัวว่ามีเกี่ยวกับสำนักงาน]

[ข้าเรียกพวกเจ้ามาเพราะ ‘ซินารีโอสุดท้าย’ อีกไม่นานจะมีการเลือก ‘เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง’ นั่นหมายความว่ามันถึงเวลาเลือกเรื่องเล่าที่จะได้เป็นตัวแทนของเส้นโลกนี้แล้ว]

เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง

เหล่ากลุ่มดาวที่อยู่ ณ ที่นี้ไม่มีใครไม่รู้จักสิ่งนั้น

เพราะแม้แต่ <คิมดกจากอมพานิ> ที่พวกเขาเฝ้ามองมาจนถึงตอนนี้ ก็เป็นเนบิวลาที่กำลังสร้าง ‘เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง’ เช่นกัน

[แล้วยังไง เกี่ยวอะไรกับพวกเราด้วย]

[พวกเจ้าส่วนใหญ่ไม่มีคุณสมบัติพอสำหรับ ‘ซินารีโอสุดท้าย’ แต่ถ้าวรร่วมมือกับข้ามันก็มีอีกเรื่อง ข้าสามารถช่วยพาพวกเจ้าไปยัง ‘ซินารีโอสุดท้าย’ ได้ และยังจะมอบโอกาสที่นิยามของพวกเจ้าจะได้มีชื่อติดอยู่ใน ‘เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง’ ด้วย]

¹ รา (Ra) เทพเจ้าแห่งพระอาทิตย์ของชาวอียิปต์ บิดาแห่งมวลมนุษย์ เทพ และสรรพสิ่งทั้งหลาย เป็นเทพเจ้าสูงสุดในศาสนาอียิปต์โบราณ

กลุ่มดาวหลายกลุ่มนั้นหันตัวหันไปหาเมื่อได้ยินข้อเสนอดังกล่าว ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่มีสิ่งกีด

ฉูรีเอลมองรานิ่ง เธอแค้นเสียด

[อะไรกัน ข้าก็เห็นว่าไม่มีเรื่องอะไร ที่แท้ก็ไม่มีอะไรสลักสำคัญ ถ้าหมดเรื่องแล้วข้าขอตัวก่อนละ]

ทว่าฉูรีเอลที่หม่นตัวหันหลังกลับไม่สามารถก้าวขาได้ ระดับชั้นอันทรงพลังตรึงข้อเท้าของเธอเอาไว้

[ทำอะไรนะ]

[ข้ายังพูดไม่จบ]

[ไม่ต้องฟังต่อก็ได้แล้ว]

ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ของฉูรีเอลเต็มไปด้วยอารมณ์รุนแรงเดียว

ที่ถูกเรียกมาไม่ใช่กลุ่มดาวจากช่องอื่น จำเพาะเจาะจงเป็นกลุ่มดาวจากช่อง BY-9158 อีกทั้งผู้ที่เรียกพวกเธอมาก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นกลุ่มดาวที่แข็งแกร่งที่สุดของ <ปาปรัส>

[ท่านกำลังยื่นข้อเสนอให้พวกเราหักหลัง <คิมดกจากคอมพานี> ไม่ใช่หรือไง]

ความเงียบโรยตัวชั่วคราว

ราตาม

[เหตุใดจึงคิดเช่นนั้น]

[เพราะพวกเขาได้รับคุณสมบัติในการเข้าสู่ ‘ซินารีโอสุดท้าย’ ถ้ากำจัดทิ้งไปได้ก็เท่ากับลดแค้นดิเตต ‘เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง’ ที่แข็งแกร่งไปได้อีกหนึ่ง]

เริ่มเกิดความวุ่นวายขึ้นในหมู่กลุ่มดาว ระดับชั้นของพวกกลุ่มดาวที่โอบล้อมบริเวณนี้เกิดความปั่นป่วน

ฉูรีเอลพ่นลมหายใจออกมาทางจมูก

[พวกกลุ่มดาวนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยจริงๆ รา ท่านไปถึงซินารีโอสุดท้ายแล้ว เลิกเข้ามาแทรกแซงซินารีโอระดับล่างได้แล้ว คราวก่อนก็ซุสคราวนี้ที่ท่านอีก...]

[...]

[เป็นห่วงเด็กของท่านหรือไง กลัวว่าพวกที่รับสืบทอดเรื่องเล่าของท่าน จะเอาชนะเนบิวลาเกิดใหม่ไม่ได้ แล้วจะอดเป็นแคนดิเดต 'เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง' ก็เลยโมโห-]

พลันเกิดการระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง ร่างของอูรีเอลถูกฝังกลบลึกลงไป อยู่ใต้กองดิน ราเอย์ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ไปยังอูรีเอลที่หลุดคำปราชัย

[ใช่ เจ้าพุดถูก นี่คือโทษของบิดามารดาที่เลี้ยงลูกได้ไม่เอาไหน และเป็นโทษอันชอบธรรมของบิดามารดาที่ไม่อาจทนมองอนาคตลูกหลานของตัวเอง ต้องถูกทำลาย แคเพราะเนบิวลาหน้าใหม่ที่เพิ่งจะก่อตั้งได้ไม่ถึงสิบปี กับพวก ชี้แพ้น่าสมเพชที่ตัดใจจากบทสรุป]

นี่อยู่แล้วเชียว อูรีเอลตะโกนโต้ตอบกลับไป

[ในที่สุดก็เผยธาตุแท้ออกมาแล้วสินะ โทษที่ แต่ที่นี่ไม่มีกลุ่มดาวไหน ยอมไปอยู่ฝ่ายเดียวกับท่านหรอก ทำอย่างกับไม่รู้ว่าเป็นผู้ติดตามของใคร]

มังกรเพลิงทมิฬกับกาเบรียลช่วยกันดึงอูรีเอลขึ้นมาจากหลุม ช้างหลัง มีกลุ่มดาวจากคาบสมุทรเกาหลีรวมถึงแม่ทัพหัวโล้นผู้ผนึกความยุติธรรมกับ นักดาบมือหนึ่งแห่งโครยอ ต่างพยักหน้ายืนยันคำพูดของเธอ

อูรีเอลมองสบตาพวกเขาทุกคน เธอรู้สึกภาคภูมิใจอย่างบอกไม่ถูก

เหล่ากลุ่มดาวที่คอยเชียร์เรื่องเล่าของคนผู้หนึ่งด้วยหัวใจเดียวกันได้มารวมกันอยู่ตรงนี้แล้ว

นับตั้งแต่ซินาไรโอแรก 'พิสุจน์คุณค่า' มาจนถึง 'ซินาไรโอสุดท้าย' ที่จะตัดสินชะตากรรมของเส้นโลก

อูรีเอลไม่รู้หรือว่า ทุกคนที่นี่มีใจแบบเดียวกับเธอหรือเปล่า แต่ในนี้จะต้องมีคนหนึ่งที่รักเรื่องเล่าของ <คิมดกจาคอมพานี> มากกว่าเรื่องเล่าของตัวเอง อยู่อย่างแน่นอน เหมือนอย่างที่เธอเป็น

[เพราะอย่างนี้ไงพวกเจ้าถึงได้เป็นไอ้พวกชี้แพ้]

[ว่าไงนะ]

[แม้แต่สอดส่องคนอื่น ลืมไปแล้วหรือไงว่าที่จริงพวกเจ้าเองก็เป็นส่วนหนึ่งของซินาไรโอ]

จิ้งหะต่อมา พายุความเป็นไปได้ก็พัดกระหน่ำอย่างรุนแรงขึ้นกลาง
อากาศพร้อมกับปรากฏร่างร่างหนึ่ง

เบรียะ!

ร่างนั้นมีรูปลักษณ์ภายนอกเป็นเหล็กกล้า นั่นคือกลุ่มดาวระดับเรื่องเล่า
ที่หัวร่างเต็มไปด้วยรอยแผล และถูกวงแหวนแห่งแสงที่ทันทานมัดเอาไว้

[เจ้านี่ก็เลือกที่จะสนับสนุนเรื่องเล่าโง่ ๆ นั้นเหมือนกับพวกเจ้า]

อูรีเอลมองกลุ่มดาวนั้นอย่างตะลึงงัน

กลุ่มดาวที่ไม่เคยพบหน้ากันโดยตรง ทว่าวินาทีที่เห็นสภาพของอีกฝ่าย
อูรีเอลก็สามารถบอกได้เลยว่าเขาเป็นใคร ยิ่งกว่านั้นเธอยังเคยแลกเปลี่ยน
ข้อความทางอ้อมกับอีกฝ่ายอยู่หลายหนด้วย

[กลุ่มดาว 'เจ้าแห่งเหล็กกล้า' ดิ้นทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวด]

เจ้าแห่งเหล็กกล้า

เขาคือกลุ่มดาวผู้สนับสนุนของอวตาร 'ฮีสยอนซอง'

เสียงหัวเราะของเขาดังขึ้น

[ถ้าเก็บตัวอยู่แต่ใน <ออส> อย่างสงบเสถียรก็คงอยู่รอดปลอดภัยไปแล้ว
แต่มันดันติดต่อกับตัวตนจากเส้นโลกอื่นเพื่อช่วยเหลือเรื่องเล่าโง่ ๆ นั้น]

[ทำบ้าอะไร -]

[พวกเจ้าไม่มีทางเลือก จะช่วยพวกข้าถล่มเรื่องเล่าของ <คิมดกจา
คอมพานี> หรือว่า...]

พร้อมกับคำพูดประชยคนั้น วงแหวนแห่งแสงที่คล้องอยู่หัวร่างของเจ้า
แห่งเหล็กกล้าก็เริ่มบีบรัดแน่นกว่าเดิม เจ้าแห่งเหล็กกล้าดิ้นทุรนทุรายด้วย
ความเจ็บปวดทรมาน เขามองไปที่อูรีเอล

[กลุ่มดาว 'เจ้าแห่งเหล็กกล้า' กล่าวว่า สິงหารตนไปก็ไร้ความหมาย]

[กลุ่มดาว 'เจ้าแห่งเหล็กกล้า' ตะโกนบอกว่า ได้ยกนิยามกับเรื่องเล่า
ของตนให้ผู้อื่นสืบทอดแทนไปแล้ว!]

บ่วงพันธนาการรัดแน่นขึ้นเรื่อยๆ อูรีเอลขยับตัวด้วยความรังอนใจ

และ

[กลุ่มดาว 'เจ้าแห่งเหล็กกล้า' ขอร้องว่า จงอย่าตัดใจจากเรื่องราว]

กร๊อบ!

เรื่องเล่ามากมายระเบิดออกจากร่างของเจ้าแห่งเหล็กกล้าที่แห่งเดียว
สิ้นสภาพ

ความตายอย่างไร้ค่าของกลุ่มดาวระดับเรื่องเล่า
ทุกคนที่มาจากช่องเดียวกันมองภาพนั้นตัวแข็งทื่อ
รากล่าวขึ้นต่อหน้าความตายของดวงดาว

[หรือว่าจะตายแบบมัน]

อูรีเอลปลดปล่อยระดับชั้นของเธอออกมาทันที

ทดลองอ่าน

กลุ่มดาวระดับเวทอำนาจ (2)

ห้องฟ้าห้วงบริเวณเกิดรอยร้าวเป็นเส้นสีดำตั้งวงระจกแตก

อียซอนของเงยหน้ามองห้องฟ้าที่แตกร้าวและถามขึ้นมา

“ลิบเอกคิมดกจา จะไม่เป็นอะไรจริงๆ เหมอครับ”

ผมฟังคำพูดประโยคนั้นแล้วก็เงยหน้ามองห้องฟ้า

โลกกำลังพังทลาย สาเหตุก็เห็นกันอยู่ชัดเจน มีคนบุกโจมตี <ออส> จากข้างนอกนั้น และเป็นพวกที่แข็งแกร่งมากเสียด้วย

ผมหันไปมองข้างหลัง สมาชิกกลุ่มต่างก็มองมาที่ผม

ยูจุงฮยอก ฮันซุยอง ยูซังอา จองฮีวอน...

ไม่จำเป็นต้องพูดอะไร เพราะทางเลือกของพวกเราได้ถูกกำหนดเอาไว้หมดแล้ว

“มันจะไม่เป็นอะไร คิดว่าฉันได้ตำแหน่งลิบเอกมาแบบมั่วๆ หรือไฉน นายไม่ต้องกังวลไปหรอก”

ห้องฟ้ากำลังพังทลาย แล้วยังกล้าพูดได้อย่างไรกันว่ามันจะไม่เป็นอะไร

อียซอนของไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร เดิมทีค่ายทหารเป็นสถานที่แบบนี้เหมอ

「คิมดกจาเพียงแค่อึดใจเดียว...」

รอยยิ้มที่ผุดขึ้นเหมือนประโยคที่ผ่านการเรียบเรียงอย่างดี

ลิบเอกคิมดกจาพูดทิ้งท้ายแล้วว่า

“หัวหน้ากองร้อยเองก็ต้องบอกว่าไม่เป็นอะไรเหมือนกัน”

หลังจากนั้นหัวหน้ากองร้อยก็ได้เรียกรวมพลทหารที่สนามฝึก ทำการประกาศอย่างยิ่งใหญ่

หญิงสาวร่างเล็ก แต่คาริสม่าท่วมท้น เธอกวาดสายตามองเหล่าทหารกล้า ด้วยสีหน้าที่เป็นเอกลักษณ์ และเปิดปากพูด

“หัวหน้ากองร้อยผิดหวังในตัวพวกนายมาก”

จู่ๆ เธอก็เปิดประเด็นอย่างไม่คาดคิด เหล่าพลทหารถึงกับหน้าเครียด

“พวกนายไม่ยอมอ่านนิยายบนเว็บตอนพัก”

อียฮยอนของลอบสะตั้งอยู่ในใจ

จริงด้วย ชั่วโมงพักอิสระเมื่อวานเขาไม่ได้อ่านนิยายที่ว่านั้น มัวแต่ฝึก

กายบริหารแบบทหารกับยูจุงฮยอก

“เพราะฉะนั้นหัวหน้ากองร้อยจะไปจากฐานนี้”

อียฮยอนของมินงกับคำประกาศหินีทหารที่ไม่คาดคิด

จะไปจากที่นี่? เสี่ยงกระชิบกระชาบตั้งระงม

“และอียฮยอนของ”

พอตั้งสติได้ก็พบว่าหัวหน้ากองร้อยกำลังจับไหล่ของเขา

“พลทหารอียฮยอนของ!”

เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นหัวหน้ากองร้อยใกล้ขนาดนี้

บนเครื่องบินรบที่สะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อยของหัวหน้ากองร้อย

ติดอยู่

ร้อยเอกฮันชุงยอน นั่นคือชื่อกับตำแหน่งของเธอ

“จะมัวแต่นับถือไปถึงเมื่อไหร่ ยังไม่รีบไปอีก อยากเห็นคิมดกจาตายหรือไง”]

ทำไมความทรงจำประหลาดถึงแวบผ่านเข้ามาพร้อมกับความรู้สึกเจ็บแปลบอะไรกัน เมื่อกันคือ...

“ยืนมืออีกแล้วนะ”

“พะ... พลทหารอียฮยอนของ!”

หัวหน้ากองร้อยมองอียฮยอนของด้วยแววตาอ่านยาก เธอตอบแก้มเขาเบาๆ

แล้วพูด

“ตั้งใจอ่านหนังสือให้ดี นายมันโง่ ต้องอ่านหนังสือให้เยอะๆ จะได้มี
ชีวิตรอดต่อไปนานๆ”

หลังกล่าวประโยคที่เขาไม่เข้าใจ หัวหน้ากองร้อยฮันซูของก็ไปจากค่าย
ทหาร

หัวหน้ากองร้อยฮันซูของจากไปได้สองวันแล้ว

รอยแตกบนท้องฟ้ายังคงขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ อย่างกับกำลังมองดู
สัญญาณของโลกที่กำลังล่มสลายอยู่อย่างไรอย่างนั้น

“ฮีสยอนซอง จำทำกายบริหารได้หมดหรือยัง”

หันหลังไปมองก็พบกับสิบตรียูจุงฮยอกผู้ซึ่งเป็นพี่เลี้ยงให้กับเขา

“พลทหารฮีสยอนซอง! จดจำได้ครบถ้วนครับ!”

“เติมถังน้ำในหอพักเรียบร้อยหรือยัง”

“เติมสองลิตรพอดีเป๊ะครับ!”

ฮีสยอนซองคอหดใหญ่เมื่ออยู่ต่อหน้าแววดาดุดันของยูจุงฮยอก

ทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิด ก็ยังเป็นแบบนี้

“จรรยาบรรณทหารล่ะ”

“พะ...พลทหารฮีสยอนซอง! ยังจำไม่ได้ครับ...!”

พูดออกไปแล้วก็สะดุ้งโหยง ได้โดนดุอีกแน่เลย ขณะที่ฮีสยอนซอง
กลืนน้ำลาย หลับตาปี๋ เสียงของยูจุงฮยอกก็ดังขึ้น

“เดี๋ยวก็จำได้ มันสิ้นจะตาย”

“ครับ? เอ่อ สงสัยผมจะพังผิดไป? มะ...ไม่มีอะไรครับ!”

นี่มันสถานการณ์อะไรกัน เขาทำพลาดติดกันถึงสองครั้งสองครา แต่
ยูจุงฮยอกกลับยังไม่ตำหนิ แถมнынตาที่มองมาก็ไม่ได้น่ากลัวอีกต่อไปแล้ว

“พรุ่งนี้นั้นจะย้ายออก”

“ว่าอะไรนะครับ”

“ฮีสยอนซอง นายไม่สามารถใช้คู่มืออ้างอิงทุกอย่างได้หรอกนะ และ
ไม่มีพี่เลี้ยงคนไหนคอยอยู่ช่วยเหลือนายไปตลอดด้วย”

เพราะอะไรกันล่ะ

ทำไมแผ่นหลังของลิปตริยจุยงฮยอกที่หันหลังให้เขาถึงได้ดูคุ้นเคยมากขนาดนี้

“บางครั้งนายก็ต้องเลือกโดยไม่มีคู่มือ”

นั่นคือคำพูดประโยคสุดท้ายที่ลิปตริยจุยงฮยอกกล่าวทิ้งไว้

สมาชิกในหน่วยหายตัวไปที่ละคนสองคน หัวหน้ากองร้อยฮันชูยง ลิปตริยจุยงฮยอก และร้อยโทยูซังอาหายตัวไปตามลำดับ รู้สึกตัวอีกที จำลิปโทจองฮวีอนก็กลายเป็นผู้บัญชาการระดับสูงสุดของหน่วยแล้ว (ถึงจะเป็นไปไม่ได้แต่ฮียอนซงก็เลือกที่จะเชื่อมั่นว่าจะเป็นไปได้ เพราะนี่คือสถานการณ์ฉุกเฉิน)

กิจวัตรประจำวันของฮียอนซงหลังจบการขานชื่อตอนเช้าและตอนเย็นก็คือการตรวจสอบสิ่งอำนวยความสะดวกของหน่วยร่วมกับจำลิปโทจองฮวีอนหรือไม่ก็ไปห้องสมุดของค่ายทหารกับลิปเอกคิมดกจา

“ค่ายทหารสมัยนี้มีนินยายกำลังภายในด้วยแฮะ ว้าว เล่มนี้เก่ามากเลยนะ”

คิมดกจาชอบหนังสือ ที่จริงไม่ใช่แค่ชอบเฉยๆ แต่เป็นมนุษย์ที่สามารถอ่านหนังสือได้ตลอดทั้งวันไม่มีเบื่อ

ฮียอนซงนั่งมองคิมดกจาเปิดหนังสืออย่างตื่นต่อนอยู้ซ่างๆ

“มาอ่านด้วยกันมั้ย”

“เอ่อ ผม คือผม...”

ฮียอนซงยังไม่ทันได้ตอบอะไร เสียงระเบิดก็ดังก้องไปทั่วห้องฟ้าอีกครั้ง

คิมดกจาหน้านิ้วเล็กน้อย

ตอนเสียงระเบิดดังขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อสี่วันก่อน ร้อยเอกฮันชูยงหายตัวไป และเมื่อเสียงระเบิดดังขึ้นเป็นครั้งที่สองเมื่อสองวันก่อน ลิปตริยจุยงฮยอกก็หายตัวไปอีกคน ฮียอนซงเริ่มเป็นกังวล

“ลิปเอกคิมดกจาครับ”

“อ้อ”

“ไม่ทราบว่าลิปเอกคิมดกจาก็จะจากไปเหมือนกันหรือเปล่าครับ”

ผู้คนมากมายไปจากเขา เขามักจะสูญเสียบางอย่างไปเสมอ

คิมดกจายี่มิให้อิสยอนซอง

“ก็คงงั้น ฉันเป็นสิบเอกไม่ใช่เหรอ ก็ต้องรับผิดชอบต่อภารกิจสิ ไม่คิดจะปักหลักอยู่ที่นี้หรือคะ”

“งั้นหรือครับ...”

“นายเองก็อยากรีบออกไปใช่ไหม”

อิสยอนซองกำลังจะพูดว่าอยากออกไปครับ แต่แล้วนัยน์ตาก็หันเหลือบไปยังรั้วลวดหนามนอกหน้าต่างอย่างไม่ตั้งใจ รั้วลวดหนามที่ดูอันตรายและแข็งแรงมาก

เพราะอะไรกัน ตอนนีเขารู้สึกกลัวการออกไปนอกรั้วลวดหนามนั้นเหลือเกิน

“ผม...”

ถ้าผลิฟลามข้ามออกไปจะต้องได้จับตัวแน่นอน ขอเพียงเก็บตัวอยู่ข้างในนี้ไม่ไปไหน รั้วลวดหนามนั้นก็จะเป็นบาเรียช่วยปกป้องเขา คิดแบบนี้แล้วอิสยอนซองก็ค่อยรู้สึกสบายใจขึ้นมาหน่อย

ห้องฟ้ากำลังจะถล่ม ข้างนอกนั้นมีโลกอีกใบที่เขาไม่รู้จัก โลกที่จรรยาบรรณทหารกับท่ากายบริหารแบบทหารจะกลายเป็นเรื่องไร้ความหมาย

เขาเงยหน้าขึ้นมาพบกับคิมดกจาที่กำลังมองหน้าเขา คิมดกจาขยับปากเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง ก่อนจะเปลี่ยนกลับมาเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์อย่างทุกที

“หนังสือ ถ้าอยากออกไปก็อ่านหนังสือนะ”

“อ่านหนังสือเยอะๆ จะช่วยลดระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ได้หรือครับ”

คำถามนั้นทำให้คิมดกจาเบ้าปากตอบ

“ถ้าอ่านหนังสือแล้วเขียนรีวิวก็น่าจะได้รับวันหยุดบ้าง”

รีวิว?

“ครั้งนี้ในหน่วยมีประกวดรีวิวความรู้สึกหลังอ่านอยู่ไม่ใช่เหรอ อ่านแล้วก็ลองส่งรีวิวเข้าประกวดดู ถ้าถูกเลือกจะได้รับรางวัลเป็นวันหยุดด้วยนะ”

บนกระดานข่าวสารที่คิมดกจาขึ้นไปมีโปสเตอร์ประกวดการเขียนรีวิวหนังสือในค่ายทหารแปะเอาไว้ อิสยอนซองเพิ่งรู้เป็นครั้งแรกว่ามีประกวดพวกนี้ด้วย

อย่างนี้เอง รีวีความรู้อีกหลังอ่าน เขียนรีวีแล้วจะได้ออกไปโดยใช่
วันหยุดที่ได้รับรางวัลมานี่เอง

“เขียนเสร็จแล้วต้องเอามาให้ฉันอ่านด้วยละ”

หัวสลิปเอกคิมตกจากรักหายไปหลังการขานชื่อของเช้าวันถัดมา

“เหลือแค่พวกเราสองคนแล้วยังจะทำงานอะไรอีก”

จำลิปโทจของฮิวอนบน

ฮีสยอนของยัมชินพลางถอนหนักรอบหน่วย

“มันก็ไม่แน่มิใช่เธอครับ บางทีหัวหน้ากองร้อยอาจจะกลับมาก็ได้...”

จองฮิวอนนั่งเท้ากางอยู่บนม้านั่ง มองฮีสยอนของเหมือนเฝ้าสังเกต
สัตว์มหัศจรรย์

“นายชอบที่นี้เธอ”

ปกติจำลิปโทจของฮิวอนไม่เคยใช้น้ำเสียงแบบนี้ แต่มันกลับกระตุ้นให้
ฮีสยอนของรู้สึกคะนึงหาขึ้นมาจับใจอย่างน่าประหลาด บางทีอาจเป็นความ
คะนึงหาที่ช่วยผลักดันให้เขากลับมาพบความรู้สึกของตัวเองออกมาตามตรง

“ไม่ได้ชอบ แต่ก็ได้เกลียดครับ”

สถานที่ที่ไม่ได้ชอบและไม่ได้เกลียด

นั่นคือความรู้สึกที่ฮีสยอนของมีต่อ ‘กรมทหาร’

“อยู่ที่นั่นไม่ต้องคิดอะไรมากมายก็ได้ล่ะครับ”

ใช่ เพราะอย่างนั้นเขาถึงได้เลือกกรมทหาร

ระหว่างที่อยู่ที่นี่ เขาสามารถลืมโลกข้างนอกได้ การศึกษา การเข้า
ทำงานสายตาของคนอื่น ปัญหาทางโลก เรื่องในบ้าน ไปจนถึงความกลัดกลุ้ม
ทั้งหลายที่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่สามารถแก้ไขได้

“แต่ช่วงหลังมานี้ ที่จริงผมเริ่มรู้สึกชอบมันขึ้นมานิดหน่อยแล้วละครับ”

ชอบเรื่องไหนกันล่ะ เขาเองก็บรรยายออกไปไม่ถูก

「“ชอบครับ”」

เหตุใดใจถึงได้เจ็บปวดถึงเพียงนี้

จำลิปโทจของฮิวอนมองหน้าเขาและพูดขึ้น

“นั่นก็อยู่ที่นี่เถอะ อีสยอนซอง รออยู่ที่นี่จนกว่าพวกเราจะกลับมา”
หนนี้ไม่สามารถพูดออกไปได้ว่าฟังผิดไป เพราะไม่มีทางเลยที่จะฟังผิด
“พวกเราจะปกป้องโลกของนายให้เอง”

ขณะที่กำลังจะพูดอะไรบางอย่าง ลำแสงสว่างแสบตาก็สาดส่องไปทั่ว
แล้วจำลึบโหลงฮ็วอนก็หายไปต่อหน้าต่อตาของเขา

ครึนหนน

รอยแตกบนห้องฟ้ากลืนกินโลกไปแล้วครึ่งใบ
และอีสยอนซองก็เหลือตัวคนเดียวเช่นนั้น

เรากำลังทำอะไรอยู่

ที่นี่ใช้กรรมทหารแน่นเทร่อ

กรรมทหารที่เราู้จักมัน...

ระหว่างอยู่เผ่าค่ายที่ไม่เหลือใคร อีสยอนซองก็ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป เขาตื่น
ตรงเวลา ออกไปวิ่ง ทำท่ากายบริหาร และชดเชกจริตใจด้วยตัวเอง เสร็จแล้ว
ก็เริ่มดันกิจวัตรประจำวันเหมือนทุกวัน เพียงแต่ไม่มีงานอะไรให้ทำแล้ว วัชพีช
ในหน่วยก็ถูกถอนจนเกลี้ยงไปเมื่อวาน

“รีวิวกความรู้สึกหลังอ่าน!”

อีสยอนซองจุกนี้คำพูดของคิมดกจาขึ้นมาได้

ให้เขียนรีวิว อ่านหนังสือให้จบแล้วเขียนรีวิว

อีสยอนซองขึ้นไปห้องสมุดของค่ายทหาร หนังสือที่คิมดกจาเคยบอก
วางกองพะเนินอยู่ในห้องนั้น ความรู้สึกแปลกพิลึกสั่งให้เขายื่นมือออกไปหยิบ
เล่มบนสุดขึ้นมา มันเป็นหนังสือที่คุ้นเคย

「พ่อมดแห่งออส ver 999」

หนังสือที่เคยได้ยืมชื่อเรื่องเมื่อนานมาแล้ว แต่ก็ยังเป็นหนังสือที่ไม่เคย
เปิดอ่านอย่างจริงจังแม้แต่ครั้งเดียว

อีสยอนซองกางหนังสืออ่านประโยคแรก

「นายทหารตึบูกหวาดกลัวที่จะมีหัวใจ」

นายทหารตึบูก ตัวละครเอกของพ่อมดแห่งออส?

อียอนซองเปิดหน้าต่างไป

「สหายคนแรกที่นายทหารตีบุกได้พบเป็นผู้ชายที่หน้ากลัวอย่างยิ่ง นายทหารตีบุกเรียกชายคนนั้นว่า ‘หัวหน้า’」

วินาทีที่อ่านประโยคนั้น สมองของเขาพลันเจ็บแปลบขึ้นมา
หัวหน้า?

「นายทหารตีบุกได้กลายเป็นสหายกับนางฟ้าแสนสวย นางฟ้าคนนั้นมักจะเปลี่ยนเป็นปีศาจเวลาที่โกรธ」

เพราะอะไรในอกถึงได้บีบรัดขึ้นมาขณะที่อ่านประโยคนั้น

「นายทหารตีบุกกลายเป็นสหายกับนักรบสวมเกราะหนา นักรบคอยใช้ดาบของตนทดสอบระดับความแข็งแกร่งของนายทหารตีบุกอยู่เรื่อย」

ทำไมถึงรู้สึกที่สามารถวาดภาพนั้นขึ้นมาตรงหน้าได้ทันทีแบบนี้ล่ะ

「นายทหารตีบุกได้ต้อนรับมังกรพ่นไฟหน้ากลัวมาเป็นสหาย มังกรตัวนั้นเป็นตัวยุ่งซึ่งสร้างความรำคาญอยู่บ้าง」

เราไม่เคยเจอคนพวกนี้สักหน่อย

「และราชาปีศาจที่มาจากโลกอื่นก็ได้ช่วงชิงสิ่งสำคัญของพวกเขาไป」

ทุกครั้งที่อ่านจบไปที่ละประโยค ภาพเหตุการณ์โกลาหลและน่าสะพรึงกลัวก็จะปรากฏขึ้นตรงหน้าอย่างชัดเจน ทศนียภาพที่เขาไม่เข้าใจ กระนั้นอียอนซองก็ยังล่นไปทั้งตัว

ไม่จริง ๆ เรื่องราวเรื่องนี้มันอะไรกัน นักเขียนอยากบอกอะไรกันแน่ เขาไม่รู้เลย

แต่ทำไมทั้งที่ไม่รู้ น้ำตากลับจวนเจียนจะรินไหล

「ตอนท้ายของเรื่องราว นายทหารตีบุกก็ตระหนักถึงความเจ็บปวดที่หน้าอกของตน」

「และความเจ็บปวดนั้นก็ได้กลายมาเป็นหัวใจของเขา」

ขณะคิดตามประโยคนั้น อียอนซองก็นึกขึ้นได้

เราเองก็เคยมีสหายแบบนี้เหมือนกัน

「“เมื่อโศกนาฏกรรมทั้งหมดนี้จบลง และเรื่องราวของพวกเราไม่กลายเป็นซินารีโออีกต่อไป ถึงเวลานั้นผมอยากฟังเรื่องราวของคุณฮยอนซองนะครับ”」

สหายคนแรกเป็นคนที่สุภาพและอบอุ่น ทุกคนล้วนติดตามสหายคนนี้
「สิ่งที่สำคัญที่สุด คือไม่มีใครบาดเจ็บจนถึงวันนั้นคะ」

สหายคนที่สองเป็นคนอ่อนโยน ทุกคนเชื่อว่าทุกคำพูดของเธอถูกต้อง
เสมอ

「ไม่ใช่ สำคัญที่สุดคือ ต่อให้มีคนหนึ่งต้องตาย คนที่เหลือก็ต้องรอด
ไปให้ได้ แน่แน่นอน ‘คนหนึ่ง’ ที่ว่านั้นต้องเป็นคิมดกจา เพราะยังงงหมอนั้นก็ทาง
พื้นคืนชีพกลับมาได้อยู่แล้ว」

สหายคนที่สามเป็นคนฉลาด ทุกคนคิดว่ากลยุทธ์ที่เธอวางแผนจะต้อง
ประสบความสำเร็จ

「ไม่มีใครต้องตายทั้งนั้น ที่นี่ปล่อยให้ฉันจัดการเอง ไปซะ」

สหายคนที่สี่เป็นคนแข็งแกร่ง ทุกคนสามารถฝากให้เขาช่วยระวังหลังให้ได้
「คุณสยอนของคะ ถ้าฉันเกิดลืมคุณสยอนของขึ้นมา」

และสหายคนที่ห้า...

「ช่วยฆ่าฉันทีนะคะ」

ความทรงจำกำลังย้อนกลับมา หัวใจเต้นอย่างเนิบช้า ถึงจะช้า แต่ก็
เปี่ยมไปด้วยความรู้สึก มันกำลังเต้นอย่างสุดความสามารถที่ละจังหวะๆ

ราวกับกำลังย้ำให้รู้ว่ามันกำลังเจ็บปวด ที่ตรงนี้มีความรู้สึกเจ็บปวดอยู่นะ
ลืมพวกเขาไปได้อย่างไร

อึฮยอนของกำหมัดแน่น ตัวสั่นสะท้าน ไม่ใช่เวลามาอยู่ที่นี้

อึฮยอนของมองออกไปนอกหน้าต่าง ตอนนี้อัยยอกแตกบนท้องฟ้ากำลัง
ขยายตัวครอบคลุมไปทั่วผืนฟ้าแล้ว เห็นได้ชัดว่าสมาชิกกลุ่มหายไปทีไหนกัน

พวกเขาไปเพื่อปกป้องโลกใบนี้ที่เธออยู่

ไปต่อสู้กับภัยพิบัติที่เกาหลีเหนือเทียบไม่ได้

「อึฮยอนของครุ่นคิด ‘เรามีพลังมากพอที่จะทำแบบนี้มั๊ย」

[กลุ่มดาว ‘เจ้าแห่งเหล็กกล้า’ ฝ่้ามองคุณ]

กลุ่มดาวผู้สนับสนุนของเขากำลังมองดูเธออยู่

เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ

หว่ามีบางสิ่งไม่เหมือนเดิม ทั้งที่นั่นคือกลุ่มดาวผู้สนับสนุนของเขาชัด ๆ

แต่กลับแตกต่างไปจากที่สายตาเขาเคยสัมผัสได้มาตลอดอย่างยากจะอธิบาย

[กลุ่มดาว 'เจ้าแห่งเหล็กกล้า' ถามว่าเจ็บหรือไม่]

อิชยอนซองพยักหน้า

「อยากรักษาความรู้สึกนี้ อยากรักษาหัวใจดวงนี้เอาไว้」

กลัว กลัวจะลืมช่วงเวลานี้ไปอีกครึ่ง กลัวหัวใจจะหยุดเต้นไปอีก กลัว
ทุกสิ่งจะแข็งตัวอยู่ในสี่เงินอันเย็นเยือก

กลุ่มดาวผู้สนับสนุนของเขากล่าว

【นายสามารถรักษาเอาไว้ได้】

น้ำเสียงราวกับเหล็กกล้าที่ผ่านการเผามาเป็นระยะเวลายาวนานหลาย
หมื่นปี

**【แต่หากรักษาเอาไว้ไม่ได้ นายอาจจะต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความ
เจ็บปวดไปชั่ววันรันดร์】**

“ก็ยินดีครับ ดีกว่าไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะได้ปกป้อง”

เขาเคยชินกับการสูญเสีย สิ่งสำคัญคือการไม่ทำหายอีกต่อไป

【นามของนายคือดาบเหล็ก】

มองไปไกลเห็นรั้วลวดหนามพังทลายลงมา

โลกของคุณี่ที่เขาเพียงรักษาเอาไว้กำลังอันตรายหายไป

อิชยอนซองก้าวออกไปสู่เรื่องราวของตัวเอง

“คุณดกจา”

พวกเรากำลังปกป้อง <ออส> ที่พังทลาย

เรื่องเล่าของเจ้าแห่งเหล็กกล้ากับ 「ฟอมตแห่งออส」 อ่อนกำลังลง ระบบ
ป้องกันการรุกรานทางอากาศของ <ออส> กำลังพังทลาย

เรือรบหลายร้อยลำล้อมรอบออสเอาไว้ สมาชิกกลุ่มช่วยกันปกป้อง
ดาวเคราะห์ที่ทะเลเป็นรู

แต่พวกเราใกล้จะถึงขีดจำกัดแล้วเหมือนกัน

ทางฝั่งนั้นใช้เรือรบเป็นกำลังหลักในการโจมตีระยะไกล วิธีรับมือที่มี
ประสิทธิภาพมากที่สุดที่พวกเราเตรียมการเอาไว้ก็มีแค่ ‘เทอร์เทิลดราโก้’ ของ

อีจีสเย กับ ‘มังกรคิเมร่า’ ของชินยูซิง

ปัญหาคือเรือรบของอีจีสเยกับ ‘มังกรคิเมร่า’ ของชินยูซิงได้รับความเสียหายอย่างหนักจาก ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ และยังพินาก้างได้ไม่เต็มร้อย

เหตุผลที่พวกเรามาที่นี่ก็เพื่อแก้ไขปัญหารื่องนั้นด้วย

“บาเรียป้องกันทางอากาศใกล้จะแตกแล้วล่ะ!”

พวกเราเตรียมพร้อมสำหรับศึกตัดสินแล้ว

จองฮิวอนถาม

“ยังติดต่อกลุ่มดาวอื่นไม่ได้อีกหรือคะ?”

“เกรงว่าจะเกิดปัญหาแล้วละครับ”

บางทีพวกที่โจมตีพวกเรายู่ตอนนี้อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็ได้

ฮันซูยงบ่น

“ไม่เสียใจทีหลังแน่ะ พวกเราทำแบบนี้จะดีหรือ?”

ผมพยักหน้า

“อีฮยอนซองคอยรับดาบอยู่แนวหน้ามาตลอด ตอนนี้ถึงคราวพวกเราต้องตอบแทนเขาบ้างแล้ว”

สมาชิกกลุ่มเห็นด้วย

ยูจุงฮยอกขึ้นไปอยู่บนยอดสิ่งปลูกสร้างที่สูงที่สุดในดาวเคราะห์แห่งนี้
จองฮิวอนปลดปล่อยระดับชั้นที่ทรงพลังยิ่งกว่าใครออกมาอย่างมุ่งมั่น

「เชื่อในตัวอีฮยอนซอง」

ไม่รู้พวกเราจะยื้อเวลาได้นานแค่ไหน ได้แต่หวังว่ามันจะมากพอสำหรับอีฮยอนซอง

“มาแล้ว!”

เบรียงงง!

เรือรบหลายร้อยลำยิงปืนใหญ่ออกมาพร้อมกัน กระสุนพลังเวทจำนวนมากขนาดที่สามารถถล่มดาวเคราะห์ทั้งดวงให้เหลือเพียงผืนดินและทะเลกระหน่ำยิงมาทางนี้

พวกเราเปิดใช้งานเรื่องเล่าทั้งหมด ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องต้านการโจมตีครั้งนี้ให้ได้ ต่อให้ต้องรีดเค้นพลังเวททั้งหมดออกมาใช้ก็จะต้อง...

ทันใดนั้นพลันเกิดแสงสีเงินสว่างปกคลุมไปทั่วดาวเคราะห์
 กำแพงเรื่องเล่าโลหะขนาดใหญ่กางออกบนฟ้า กระสุนปืนใหญ่ของเรือรบ
 พุ่งมาชนกับรั้วกำแพงโปร่งแสง ก่อนจะระเบิดออก

“อยู่คนเดียวในแบบนั้นไม่มีความสุขเลยครับ”

นั่นไม่ใช่เรื่องเล่าของ 「พอมตแห่งออส」

หากเป็นเรื่องเล่าประเภทใหม่ที่แตกต่างกันตั้งแต่ต้นกำเนิด

「ในโลกนั้นเขาถูกเรียกว่าดาบเหล็ก」

ชนลูกชั้นไปตลอดแนวกระดุกสันหลัง

ไอน้ำปกคลุมทั่วดาวเคราะห์ โลหะงอกขึ้นมาเลียปกคลุมผิวดาวเคราะห์
 ดวงนี้ราวกับต้นไม้ใหญ่แตกกิ่งก้าน

ธาตุที่แข็งแกร่งที่สุดใน <สตาร์สตรีม> เรื่องเล่าโลหะหนึ่งเดียวที่สามารถ
 รับมือกับอาวุธของกลุ่มดาวระดับเทวดานานที่นำกลัวพวกนั้นได้

[กลุ่มดาวจำนวนมากทิ้งกับสเกลของเรื่องเล่า!]

อักขระระดับที่สามารถปกคลุมดาวเคราะห์ทั้งดวงด้วยโลหะ นั่นคือ
 [เหล็กกล้าสุดท้าย] ระบบป้องกันการโจมตีทางอากาศที่ดาวเคราะห์ <ออส>
 ภาคภูมิใจ

“ร้อยเอกอิชยอนซอง ลังกัดกองกำลังพิเศษปราบปรามสัตว์ประหลาด”

ร่างกายสูงใหญ่กว่ายูงจุยฮยอก

ชายผู้มีร่างกายแข็งแกร่งที่สุดที่ผมรู้จัก

“วันนี้ได้รับคำสั่งปลดประจำการแล้วครับ”

ดาวบนท้องฟ้าเคลื่อนถอยอย่างลึกลับ

[เหล่ากลุ่มดาวของเนบิวลา ‘ปาปิรุส’ ตกตะลึงกับการกลับมาของ ‘เจ้าแห่ง
 เหล็กกล้า’!]

ได้เวลาโต้กลับกันแล้ว

กลุ่มดาวระดับเวทอำนาจ (3)

[คุณกลายเป็นมหาโทแกบี]

[คุณสามารถเข้าร่วม ‘การลงคะแนนเสียงครั้งสุดท้าย’ ของมหาโทแกบีได้]
บีสยองกะพริบตาอย่างเนิบช้า มองข้อความนั้น

หลังเข้าพบราชาโทแกบี รูปลักษณะของบีสยองก็เปลี่ยนแปลงไปมาก เขา
อยู่ในรูปลักษณะของมนุษย์โดยสมบูรณ์เหมือนกับพาร์ม สัมผัสได้ถึงพลังของ
เรื่องเล่าจากเขาสีเหลืองสามเขาที่งอกขึ้นมา และหนังสือขาวที่คลุมอยู่บนไหล่

เขากลายเป็น ‘มหาโทแกบี’ อย่างเต็มตัว

[เข้าไปก่อนนะขอรับ ท่านพาร์ม]

[จะไปหาพวกนั้นหรือ]

บีสยองไม่ตอบ

พาร์มเอ๋ย

[เมื่อช่วงเวลาสุดท้ายมาถึง โทแกบีทุกคนจะต้องเลือกเรื่องราวสุดท้าย
ของตัวเอง แม้ว่าการเล่าเรื่องราวเรื่องนั้นจะทำให้ตนต้องตายก็ตาม]

[...]

[‘เรื่องราวเรื่องนั้น’ ที่เจ้าเลือกมีโอกาสชนะต่ำมาก]

[ข้าทราบบอรับ]

[ที่เลวร้ายกว่านั้นคือ พวกเขาตั้งตัวเป็นศัตรูกับสำนักงานและมหาโทแกบี
จำนวนไม่น้อยเลย]

[เรื่องนั้นซ้ำก็ทราบขอรับ]

ไม่มีโทแกบีตตนได้ไม่ทราบว่ ใน <สตาร์สตรึม> แห่งนี้ การเป็นคั้ตรู้กับ
สำนักงานหมายควมว่าอย่างไร

[แต่ซ้ำก็งอยกเห็นฉากจบของโลกด้วยเรื่องราวเรื่องนั้นอยู่ดี]

บียองได้เลือกเรื่องเล่าสุดท้ายของตนแล้ว

“คุณดกจา”

“ไ้วันหยุดเป็นรางวัลเธอครับ”

“ล้อผมเล่นแล้วนะครับ ก็เพิ่งจะบอกไปเองว่าปลดประจำการแล้ว ไม่ใช่
แค่หยุดเฉยๆ”

“ปลดประจำการจริงเธอครับ”

“ครับ”

อียอนซองยิ้มกว้าง

“จากนี้ไปผมไม่ใช่ทหารแล้ว”

ผมมองเรื่องเล่าสีเงินที่หลังไหล่ออกมาจากหัวร่างของอียอนซอง

นิยายบางเรื่องอ่านเพียงย่อหน้าแรกก็ล้่มผัสได้แล้วว่าเป็นเรื่องราวแบบใด
เรื่องเล่าก็เช่นกัน

「สีเงินที่เด็ดเดี่ยว ปณิธานที่มั่นคงซึ่งผ่านการฝึกฝนมาเป็นเวลานาน」

หนึ่งหมัดไร้พ่ายยุทธของเคยก้าวเอาไว้ที่ ‘เกาะของเหล่าผู้กลับชาติ’ ว่า
เรื่องเล่าบางเรื่องต้องเข้าใจก่อนถึงจะสามารถควบคุมได้ แต่มันเป็นไปได้ที่จะ
เข้าใจเรื่องเล่าได้อย่างแตกฉาน เช่นเดียวกับที่ไม่สามารถเข้าใจมนุษย์ได้อย่าง
ถ่องแท้

「สิ่งที่เราสามารถทำได้มีเพียงการตีความในแบบของตัวเองเท่านั้น」

ถ้าอย่างนั้นนั่นก็คงจะเป็นการตีความของอียอนซอง

[เรื่องเล่า ‘ผู้ปกครองแห่งเหล็กกล้า’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

เรื่องเล่าหลักของ ‘เจ้าแห่งเหล็กกล้า’ การที่อียอนซองสามารถควบคุม
เรื่องเล่านั้นได้หมายความว่าในที่สุดเขาก็บรรลุขั้นสุดท้ายของ [สภาพ
เหล็กกล้า] แล้ว

“ถึงจะไม่ได้เขียนรีวิว แต่ผมเข้าใจแล้วละครับว่าทำไมคุณตกใจถึงสั่งให้อ่านหนังสือเล่มนั้น”

อิชยอนซองขยายความด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง

“นั่นคือเรื่องราวของเส้นโลกรอบที่ 999 เหนือครับ”

ผมประหลาดใจเล็กน้อย ไม่นึกเลยว่าอิชยอนซองจะคิดไปได้ถึงนั้น

“ผมคิดว่าน่าจะใช้นะครับ”

“แต่การที่เรื่องราวเรื่องนั้นถูกอำพรางเอาไว้ใน 「พอมดแห่งออส」...

จากที่ผมรู้ว่า 「พอมดแห่งออส」 คือเรื่องเล่าต้นกำเนิดของออส

แต่เรื่องเล่าที่เป็นรากฐานกลับแปรเปลี่ยนไป

กลายเป็นเรื่องราวของรอบที่ 999

แม้ยังระบุชัดเจนไม่ได้ว่านั่นหมายความว่าอะไรกันแน่ แต่ก็พอจะคาดเดาได้ เพราะการที่ต้นกำเนิดของเรื่องเล่าเปลี่ยนแปลงไปหมายถึงอะไร มันก็ชัดเจนอยู่แล้วในตัว

[กลุ่มดาวผู้สนับสนุนของอวตาร ‘อิชยอนซอง’ กำลังเฝ้ามองคุณ]

สายตาที่เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อยนั้น ถ้าเป็นเมื่อก่อนผมคงไม่ทันได้สังเกตเห็น

นั่นไม่ใช่ชื่ออวตารของ ‘เจ้าแห่งเหล็กกล้า’ ที่ผมรู้จัก

ผมหันหน้าไปทางหอคอยมรกตอันเป็นที่ตั้งของแท่นบูชา และนึกถึงดาบเหล็กเล่มใหญ่ที่ได้เห็นในห้องพระโรงของที่นี่

“ลุงฮยอนซอง!”

สมาชิกกลุ่มที่กำลังเตรียมรับมือกับการโจมตีอยู่ใต้หอคอยวิ่งเข้ามาหาพวกเรา

“คุณลุงฮยอนซอง! ไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ”

อีกีลอยงกับชินยูซึ่งกระโดดติ่ง ๆ พร้อมจับมือของอิชยอนซองเอาไว้แน่น

ยูลุงฮยอนยกที่วิ่งตามหลังมาเข้าไปหนึ่งก้าวเองก็พึมพำเช่นกัน

“ปลดประจำการได้อย่างปลอดภัยแล้วสินะ”

ยูลุงฮยอนกับฮันซุนของผลัดกันพูดคนละประโยค

“ยินดีกับการปลดประจำการด้วยนะคะ”

“ถ้าต้องการหัวหน้ากองร้อยอีกก็เรียกฉันได้เลย”

คนที่วิ่งมาถึงเป็นลำดับสุดท้ายคือจางฮวีวอนซึ่งเตรียมรับมือกับการโจมตีของศัตรูอยู่ในตำแหน่งที่ไกลที่สุด เธอหยุดชะงักที่ระยะห่างออกไปสิบกว่าเมตร ปากขยับอยู่หลายหนขณะยื่นมองมาทางนี้อย่างนิ่งงัน

อิชยอนซองยิ้ม

“คุณฮวีวอน”

ผมลังเล ไม่รู้ต้องหลบฉากให้พวกเขามั้ย

แต่แล้วผู้ที่ช่วยแก้ปัญหาให้กลับกลายเป็นบุคคลที่อยู่เหนือความคาดหมาย “ไว้ค่อยไปเล่นฉากการกลับมาพบกันสุดซึ่งทีหลังเถอะ! มันยังไม่จบนะ!”

อิจีฮเยที่อัญเชิญ ‘เทอร์เทิลดราก้อน’ ออกมากลางอากาศตะโกนเสียงดัง

อิจีฮเยพูดถูก พวกเนบิวลานอกดาวเคราะห์ยังไม่ถอยทัพ ไม่สิ อย่าว่าแต่จะถอยทัพเลย ทางนั้นระดมพลเรือรบมามากกว่าเดิมด้วยซ้ำ ในบรรดานั้นมีเรือรบประจัญบานที่สร้างขึ้นมาเพื่อทำลายเนบิวลาหรือดาวเคราะห์โดยเฉพาะ รวมอยู่ด้วย

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมจะไม่ปล่อยให้มันเป็นแบบนี้แน่”

อิชยอนซองพูดพร้อมกับก้าวออกไปข้างหน้าอย่างมั่นใจ

ในความเป็นจริงตอนนี้พวกข้างนอกนั้นก็กำลังทิ้งระเบิดโจมตีอย่างต่อเนื่อง แต่กำแพงของ <ออส> ไม่สะเทือนเลยสักนิด อย่างที่ผมบอกไปก่อนหน้านี้ สมรรถนะเรื่องเล่าของ ‘เจ้าแห่งเหล็กกล้า’ ใน <ออส> เทียบได้กับกลุ่มดาวระดับเทวดานาน...

น่า...

เสียงชวนให้รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีดังมาจากมุมหนึ่ง กลิ่นเหม็นเหมือนมีบางอย่างลุกไหม้

เงยหน้าขึ้นก็พบว่าด้านหนึ่งของบาเรียเปล่งแสงสว่างจนเสปดราวกับกำลังถูกบัตกรี

บางสิ่งกำลังหลอมเหล็กกล้าของอิชยอนซอง

[กลุ่มดาว ‘พระอาทิตย์เที่ยงวัน’ จ้องดาวเคราะห์ <ออส>]

ชั่วขณะนั้นผมสัมผัสได้ว่าร่างกายของอิชยอนซองกระตุกเกร็ง เขาโอบกอดดาวเคราะห์ทั้งดวงแทนพวกเรา นั่นจึงกลายเป็นการเปิดช่องให้ระดับชั้น

ของสายตาคู่นั้นโจมตีอย่างจัง

ถึงจะบอกว่าเทียบเท่ากลุ่มดาวระดับเทวดำนาน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะอยู่ในระดับเดียวกับกลุ่มดาวระดับเทวดำนานได้จริง ๆ

ผมวางมือลงบนไหล่ของอียซอนซอง หลังได้รับแบ่งปันความเป็นไปได้ ของเนบิวลา อาการสั่นกระตุกของอียซอนซองก็ทุเลาลงเล็กน้อย

เขาอาจจะแข็งแรงขึ้น แต่พวกเราจะปล่อยให้เขาต่อสู้อยู่คนเดียวไม่ได้ หลอก เพราะพวกเราเองก็เป็นเนบิวลาหนึ่งเหมือนกับทัพของศัตรู

“ดูเหมือนคนใหญ่คนโตจะมาด้วยตัวเองนะครับ”

“พระอาทิตย์เที่ยงวัน” ผมรู้จักนิยามนี้ เดิมทีเจ้าตัวไม่มีทางมาที่นี่ได้ เด็ดขาด เพราะเขาเป็นถึงกลุ่มดาวที่แข็งแกร่งที่สุดของเนบิวลา <ปาปิรุส>

ดังนั้นการที่เขามาถึงที่นี่ด้วยตัวเอง

[กลุ่มดาว ‘พระอาทิตย์เที่ยงวัน’ เปิดเผยเจตนารมณ์ของตนกับ <สตาร์- สตรีม>]

หมายความว่าเขาไม่คิดที่จะเก็บซ่อนเจตนาที่แท้จริงอีกต่อไปแล้ว

[เนบิวลา <ปาปิรุส> แสดงความเป็นปรปักษ์ต่อเนบิวลา <คิมดกจา คอมพานี>]

[สองเนบิวลาที่มีชื่อขึ้นทะเบียนเป็นแคนดิเดต ‘เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง’ กำลัง ปะทะกัน!]

ข้อความที่เพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรกทำให้สีหน้าของสมาชิกกลุ่ม เครื่องเคียด

บางสิ่งกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

[เนบิวลา <ปาปิรุส> ประกาศสงครามระหว่างเนบิวลา กับเนบิวลา <คิมดกจา คอมพานี>]

ใน <สตาร์สตรีม> หาได้ยากมากจริง ๆ ที่เนบิวลาใหญ่จะประกาศสงคราม อย่างเป็นทางการ เพราะทำสงครามระหว่างเนบิวลาไปก็ไม่มีอะไรดีต่อทั้งสองฝ่าย การที่พวกนั้นเลือกประกาศสงครามอย่างเป็นทางการแสดงว่าต้องมีเหตุผลมากพอ

[บรรลุเงื่อนไขการเปิดใช้งานซินริโอหลักที่มีข้อจำกัดเฉพาะ!]

[ซินริโอดังกล่าวเปิดใช้งานกับเนบิวลาที่มีชื่อขึ้นทะเบียนเป็นแคนดิเดต

‘เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง’ เท่านั้น]

<ซินารีโอหลัก #98 – คีกลีอกแคนดิเดต (จำกัด)>

ประเภท : หลัก

ระดับความยาก : ???

เงื่อนไขการเคลียร์ : นับจากนี้เป็นต้นไปเนบิวลาทั้งหมดที่ถูกขึ้นทะเบียนใน ‘เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง’ สามารถทำการประกาศสงครามระหว่างเนบิวลาได้อย่างอิสระ คุณสามารถประกาศสงครามได้โดยไม่มีบทลงโทษ และสามารถขอกำลังสนับสนุนจากพันธมิตรข้ามเนบิวลาได้ตามต้องการ

กรณีที่ชนะในคีกลีอกแคนดิเดตจะได้รับความสนใจจาก <สตาร์สตรีม> และมีโอกาสที่จะถูกเลือกให้เป็น ‘เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง’ มากขึ้น

ระยะเวลาที่กำหนด : -

รางวัล : ยกระดับชื่อเสียงของเนบิวลา ได้รับเรื่องเล่าระดับเทวดานานเกี่ยวกับสงครามระหว่างเนบิวลา

กรณีล้มเหลว : ลดระดับชื่อเสียงของเนบิวลา ถูกเพิกถอนคุณสมบัติในการเข้าสู่ซินารีโอสุดท้าย

กะแล้วเซียว

[ปัจจุบันเนบิวลาของคุณอยู่ระหว่างการทำสงครามกับ <ปาปิรุส>]

[กรุณาจัดการผู้บัญชาการของทัพศัตรู]

[เมื่อชนะในสงครามดังกล่าว คุณจะได้รับแต้มชนะ]

สมาชิกกลุ่มมารวมตัวกันด้วยความตั้งใจเด็ด

ความรู้สึกร่วมร้ายรุนแรงระดับที่ที่ผ่านมาเทียบไม่ติดกำลังโอบล้อมไปทั่วดาวเคราะห์

[กลุ่มดาว ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้ออด’ จ้องเนบิวลา <ปาปิรุส>]

จนถึงปัจจุบันพวกเราเคยสู้กับเนบิวลาใหญ่กันมาบ้างแล้ว

พวกเราเคยต่อสู้กับ <โอลิมปัส> ใน <ใจแกนโทมาตี> ต่อสู้กับ <จักรพรรดิ> ใน <ไซอิ๋วรีเมค>

แต่ตอนนี้มันคนละเรื่องกับตอนนั้น

ตอน <ใจแกนโทมาตี> มีข้อจำกัดความเป็นไปได้ค่อนข้างมาก พวกกลุ่มดาวก็เลยไม่สามารถสำแดงพลังที่แท้จริงออกมาได้ และตอน <ไซอิ๋วรีเมค> “ฉันทิเยนต้าเซ็ง” กับคณะกรรมกรก็ได้ให้เราเริ่มพลังกับความเป็นไปได้

แล้วตอนนี้ล่ะ

[เรื่องเล่า ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

ตอนนี้จะมีเนบิวลาโดยอมช่วยเหลือพวกเราบ้าง

[มหาเรื่องเล่า ‘ฤดูใบไม้ผลิแห่งโลกปีศาจ’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

สมาชิกกลุ่มกำลังมองผม

ทุกคนมีสีหน้าตัดสินใจแล้ว แวตบ่งบอกว่ารู้เป็นอย่างดีว่ากำลังเกิดเรื่องอะไรขึ้น คึกที่พวกเราต้องต่อสู้หนักจากนี้ไปคือคึกแบบไหน

“ไปกันเถอะครับ”

“ไม่ต้องมีใครมาช่วยพวกเราก็ได้

ผมพูดพร้อมกับแหงนหน้ามองขึ้นไปบนท้องฟ้า

“ตอนนี้พวกเราไม่ได้อ่อนแออีกต่อไปแล้ว เปิดท้องฟ้าเลยครับ คุณฮยอนซอง”

ฮยอนซองพยักหน้า

[อวตาร ‘จงฮยอน’ ร้องขอเปิดใช้งาน ‘เวลาแห่งการพิพากษา’!]

จงฮยอนชักดาบขึ้นมาก่อนใคร พลังของปราบเทพไหลเวียนอยู่รอบ ‘ดาบผู้พิพากษา’

[อวตาร ‘ฮยอนซอง’ เห็นด้วยกับการพิพากษา]

เหล็กกล้าของฮยอนซองฉาบอาวุธของสมาชิกกลุ่ม นั่นคือคำมั่นสัญญาที่หนักแน่นที่สุดในโลกที่มีไว้เพื่อปกป้องสมาชิกกลุ่มของเขา

[อวตาร ‘อิจิฮิเย’ เห็นด้วยกับการพิพากษา]

เรื่องเล่า ‘โลหะสีเงินห่อหุ้ม ‘เทอร์เทิลดราagoon’ ของอิจิฮิเย

[อวตาร ‘ชินยูซึง’ เห็นด้วยกับการพิพากษา]

[อวตาร 'อีกลยง' เห็นด้วยกับการพิพากษา]

มังกรคิเมว่าที่ถูกเคลือบเป็นสีเงินร้องคำราม นำพาเด็กทั้งสองโอบบิน
ขึ้นไปบนท้องฟ้า

[อวตาร 'ยูซังอา' เห็นด้วยกับการพิพากษา]

ฐานดอกบัวผสมเหล็กสีเงินหมุนวนรอบตัวของยูซังอา

[อวตาร 'ฮันซุยอง' เห็นด้วยกับการพิพากษา]

ฮันซุยองคลายผ้าพันแผลออก และใช้ผ้าชิ้นมัดผมของเธอเอาไว้

[อวตาร 'ยูจุงฮยอก' เห็นด้วยกับการพิพากษา]

'ดาบมารสวรรค์ทมิฬ' ของยูจุงฮยอกที่มีระดับชั้นของผู้ข้ามผ่านตนสถิตอยู่
สะท้อนให้เห็นคมดาบเย็นเยียบ

[กลุ่มดาว 'ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้อวด' เห็นด้วยกับการพิพากษา]

ผมซึก 'ศรัทธาไม่แตกสลาย' ขึ้นมา

[เวลาแห่งการพิพากษา ถูกเปิดใช้งาน!]

วินาทีที่ท้องฟ้ารัตติกาลเปิดออก สมาชิกกลุ่มกึ่งนั่งเรือบของอีจิสเย
ทะยานขึ้นไปบนนั้น เรือบของทัพคัทรูเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ พวกเรากำอาวุธ
ประจำตัวแน่นเมื่ออยู่ต่อหน้าฝูงเรือบที่มองแล้วต้องมียังน้อยหยกหรือล่ำ

「นั่นคือทัศนียภาพที่คมตลกจาวตผันมานั้นนาน」

ดาบของจองฮิวอนผู้ซึ่งทะยานออกไปเป็นคนแรกจ้วงแทงไม่ยั้ง

ผู้พิพากษาแห่งหายนะ จองฮิวอน

นักดาบแห่งความโกลาหลผู้แข็งแกร่งที่สุดที่ผมรู้จัก

ตูมมมม!

เสียงระเบิดดังมาจากเรือประจัญบานที่ถูกแทงทะลุเป็นแนวเส้นตรงตั้งแต่
ห้องบังคับการไปจนถึงห้องเครื่องยนต์ จากนั้นก็เกิดการระเบิดขึ้นทั้งเล็กและใหญ่
ไปทั่วตัวเรือ ก่อนที่มันจะแยกออกจากกัน เผยให้เห็นภาพเหล่ากลุ่มดาวบนเรือ
พากันหนีตาย

‘เทอร์เทิลดรา๊กอน’ ของอีจีสเยไม่พลาดจังหวะนั้น บุกโจมตีไม่ให้อีกฝ่าย
ทันตั้งตัว

ตูมมมม!

เรือรบที่บุกฝ่าแรงระเบิดเข้าไปตรง ๆ ไม่มีรอยขีดข่วนแม้แต่จุดเดียว
เรื่องเล่าโลหะของอีชยอนซองช่วยปกป้องทุกคนเอาไว้

อีจีสเยก้าวออกไปข้างหน้า อวตารที่แข็งแกร่งที่สุดในการต่อสู้แบบศึกใหญ่
ผู้สามารถถล่มเรือรบกว่าร้อยลำของข้าศึกได้ด้วยเรือรบเพียงลำเดียว

จอมพลแห่งท้องทะเลอีจีสเยออกคำสั่งยัง

“คุณลุง ไปค่ะ!”

ถัดจากกระสุนปืนใหญ่ก็ถึงคราว ‘มังกรคิเมร่า’ ของชินยูซึ่งออกโรงบ้างแล้ว
สงครามนี้แค่ล้มผู้บัญชาการได้ก็จบ พวกเราที่มีจำนวนสมาชิกน้อยกว่า
จึงเหลือแค่ทางเลือกเดียว นั่นคือยุทธการสายฟ้าแลบ

เจ้าแห่งสัตว์อสูร ชินยูซึ่ง

ราชาแมลง อีกิลยอง

เหล่าเทมเมอร์ที่สมบูรณ์แบบที่สุดที่ผมรู้จักช่วยกันเปิดทางให้พวกเรา
‘มังกรคิเมร่า’ ภายใต้การควบคุมของชินยูซึ่งพินลมหายใจมังกรใส่กองเรือรบ
ขนาดกลางจนร่วงตกล ฝูงแมลงของอีกิลยองแทรกเข้าไปปะทะกับกองเรือรบ
ขนาดเล็กหลายสิบลำ

“อยู่ไหน!”

ฝูงแมลงมุดเข้าไปในเครื่องยนต์ของเรือรบขนาดเล็กจนเป็นเหตุให้
เครื่องยนต์ระเบิด สนามรบปล้นตักอยู่ในความโกลาหล

ทางนั้นคงคิดว่าปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้ พวกกลุ่มดาวระดับ
เรื่องเล่าเริ่มโผล่หัวออกมาจากเรือรบที่ละหนึ่งทีละสอง

[อวตาร ‘ยูซังอา’ ปลดปล่อยระดับชั้นของตน!]

[เรื่องเล่า ‘เวลาแห่งแมนดالا’ ถูกเปิดใช้งาน!]

วินาทีที่ยูซังอาเปิดใช้งานเรื่องเล่า ความเคลือบไหวของพวกกลุ่มดาวฝ่าย
ศัตรูก็แข็งขาลงอย่างเห็นได้ชัด

ผมตกตะลึง รู้อยู่หรือกว่ายูซังอาได้รับสืบทอดพลังของศากยมุนีมา

บางส่วน แต่ไม่นึกเลยว่าจะมีพลังอำนาจมากถึงระดับนี้ พลังที่สามารถควบคุม
ปริภูมิเวลาได้เลยเนี่ยนะ

“คงยื้อไว้ไม่ได้นานนะคะ”

“ใช้เวลาไม่นานหรอกครับ”

ยูซังอาช่วยยื้อเวลาให้ผม ยูจุงฮยอก และฮันซูยองเหาะเหินไปบนท้องฟ้า
รัตติกาล

[มหาเรื่องเล่า ‘ฤดูใบไม้ผลิแห่งโลกปีศาจ’ เล่าขานเรื่องราวต่อ!]

[มหาเรื่องเล่า ‘ไฟศักดิ์สิทธิ์ที่กลืนกินเวทอำนาจ’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว!]

มหาเรื่องเล่าสองเรื่องที่คอยเฝ้าปกป้อง <คิมดกจาคอมพานี>

จนถึงตอนนี้พวกเราต่อสู้โดยใช้สองเรื่องเล่านี้เป็นกำลังหลักมาตลอด

ออราของเรื่องเล่าทั้งร่องรอยไว้ให้เห็นตั้งทางดาวตก หมู่ดาวร้อยเรียง
อยู่บนเอกภพที่พวกเราบินผ่าน แต่ขนาดบินผ่านเรือรบจำนวนนับไม่ถ้วนมาแล้ว
ก็ยังคงเหลือกลุ่มดาวหลายร้อยขวางทางพวกเรายูดี

ถ้านึกกลัวขึ้นมาเพียงนิด คงได้โดนระดับชั้นของพวกนั้นบีบคั้นจนตายแน่

[เนบิวลา ‘ปาปิรุส’ ปลดปล่อยระดับชั้นของมหาเรื่องเล่า!]

นี่คือการต่อสู้ระหว่างเนบิวลา

“ถึงตาฉันแล้ว”

ตำแหน่งของฮันซูยองเดิมที่เป็นของปีศาจร้ายเพื่อฝืนคิมนัมอุน เธอ
ไม่เพียงทำหน้าที่ส่วนของเขาได้ดีพอ แต่ยังสามารถไถลยิ่งกว่า

[มหาเรื่องเล่า ‘ฤดูกาลแห่งแสงสว่างและความมืด’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว]

ในที่สุดมหาเรื่องเล่าเรื่องที่สามของพวกเราก็ก่เริ่มเล่าขานเรื่องราว

เสียงร้องของมังกรโลกาวินาศดังมาจากที่ไหนสักแห่งราวกับหูแว่วไปเอง

เหล่ากลุ่มดาวของ <ปาปิรุส> ที่เข้าร่วมมหาสงครามเทพและปีศาจตัวสั้น
นั่งง

[นะ นี่มัน...!]

ท้องฟ้าแยกออกเป็นรอยทางของแสงสว่างและความมืด พร้อมกับที่
「สร้างเวที่เสมือนจริง」อุบัติขึ้น

ร่างของฮันซูยองโอบยิบขึ้นไปสู่เส้นแบ่งเขตเลือกรางระหว่างความมืด

กับแสงสว่าง

ปีกของ ‘มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี’ สยายกว้างอยู่บนแผ่นหลังของเธอ เหมือนกับตอนนั้นที่บินมาช่วยผม [เพลิงทมิฬ] สีม่วงชัดออกมาจากมือ ทั้งสองข้างของฮันซุยอง

เบรี่ยงงง!

พวกเราชี้พายุเรื่องเล่าลุยต่อไปข้างหน้า

มหาเรื่องเล่าที่ส่งรามยิ่งกว่า คนละชั้นถึงขั้นที่แม้แต่พวกกลุ่มดาวระดับ เรื่องเล่าก็ไม่อาจเป็นคู่แข่ง

หากสิ่งที่ขวางพวกเราผู้ซึ่งบุกตะลุยไปข้างหน้าตั้งคลื่นกระแทกของมังกร โลกาวินาศคือพระอาทิตย์ดวงใหญ่

[กลุ่มดาว ‘พระอาทิตย์เที่ยงวัน’ มอง <คิมดกจาคอมพานี>]

ณ ศูนย์กลางของต้นกำเนิดแสงสว่างเจิดจ้าปรากฏร่างดำทมิฬ นั่นคือ ร่างจริงของ ‘รา’ เทพแห่งพระอาทิตย์

[พวกเจ้าจะต้องตายที่นี่]

‘ดาบมารสวรรค์ทมิฬ’ ของยูจุงฮยอกระเบิดเสียงร้องคำรามอย่างดุดัน

เรื่องเล่าทั้งหมดของพวกเราคำรามกู่ก้อง

ต่อให้ผมกับยูจุงฮยอกผนึกกำลังกันก็ยิ่งยากจะสู้ตรง ๆ กับกลุ่มดาวระดับ เทวดำนานที่มาทั้งร่างสมบูรณ์แบบนี้

เพราะพวกเราเป็นแคร์อบที่ 3...รอบที่ 3

[เรื่องเล่า ‘นรกอมตะนิรันดร์’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว!]

ช่วงหนึ่งมันเคยเป็นเช่นนั้น

[เริ่มต้นการ ‘อ่านด้วยกัน’]

หน้ากระดาษเลื่อนรางพลิกเปิดเสียงดังพับ ๆ ผมเล่าขานเรื่องราวพร้อมกับ ที่ทัศนียภาพของนรกปกคลุมรอบด้าน

ยูจุงฮยอกวิ่งไปบนชีวิตอันยาวนานของเขา วิ่งไปบนเส้นทางที่ประกอบ ขึ้นมาจากตัวอักษรนับไม่ถ้วน

「ยูจุงฮยอกของรอบที่ 41 เขวี้ยงหอกออกไป」

「ยูจุงฮยอกของรอบที่ 362 ยึดคทาออกไป」

「ยูจุงฮยอกของรอบที่ 999 กวัดแกว่งตามมารของตน」
เบรีเย!

กระแสไฟฟ้ารุนแรงแทรกซึมเข้ามาในร่างของผม

[ระดับชั้นของคุณไม่สามารถแบกรับความเข้าใจในการอ่านของคุณได้!]

ตอนให้อั้วผมสามารถอ่านรอบที่ 1,863 ได้แวนหนึ่ง แต่ที่ทำแบบนั้นได้ก็เพราะฉีเทียนต้าเซ็งกับเหล่าอูตรเทพให้ผมยืมใช้ความเป็นไปได้

[นี่คือเวทตำนาน]

ขนาดเจอ [ดาบแยกหัวงนา] ของยูจุงฮยอกจ้วงไล่ไม่ยั้ง ราคีไม่แม่แต่จะสะทกสะท้าน

[พวกเจ้าไม่สามารถก้าวข้ามเวทตำนานไปได้]

ถ้าจะโค่นกลุ่มดาวระดับเวทตำนาน รอบการย้อนกลับต่ำสุดของยูจุงฮยอกที่พวกเราจำเป็นต้องใช้คือรอบที่ 1,700

พลังไม่มากพอ ระดับชั้นต่ำเกินไป แต่ผมไม่ยอมมถอย

“ไม่ ต้องข้ามได้สิ”

พวกเราแย้งเหลือเรื่องเล่าอีกเรื่อง

มหาเรื่องเล่าเรื่องที่สี่ของพวกเราที่ได้รับมาจากการเคลียร์ 「[โฮอิวีริเมค]

[มหาเรื่องเล่า ‘ผู้มอบอภิสภาพแก่เหล่าผู้ถูกลืม’ เริ่มเล่าขานเรื่องราว!]

วินาทีต่อมา ความเป็นไปได้อันบริบูรณ์ของเรื่องเล่าก็แทรกซึมเข้ามาทั่วร่างของผม

เรื่องเล่าที่ผม ฉีเทียนต้าเซ็ง และอูตรเทพร่วมด้วยช่วยกันสร้างขึ้นมาได้ไหลเชี่ยวอยู่เหนือบริบทหมุดดาวของผมกับ <คิมตจากาอมพานี>

<สตาร์สตริม> ประหลาดใจกับระดับชั้นของคุณเป็นอย่างมาก]

<สตาร์สตริม> กำลังทำการประเมินระดับชั้นของคุณใหม่]

กลืนดาวเลือดโซยเตะปลายจุมูก

ซากศพของอูตรเทพที่ตายลงย้อมแม่น้ำทางเทียนเป็นสีแดงฉาน

กระแสไฟฟ้าที่ลุกกลามทั่วร่างของผมเริ่มเบาบางลง

หน้ากระดาษของนรกถูกพลิกเปิดอีกครั้ง

...รอบที่ 1,321

...รอบที่ 1,582

.
. .
. .

และรอบที่ 1,701

ยูจึฮยอกขยับตัว ดาบมารสวรรค์ทมิฬที่อัดแน่นไปด้วยพลังของรอบที่ 1,701 ก็เช่นกัน

ยูจึฮยอกของวันนั้น วันที่พนมทาสสมุทร ทำลายลูเรียน และคว้านหัวใจของไฟไซดอนที่เป็นถึงกลุ่มดาวระดับเทวดำนาน ได้ลืมหูลืมตาขึ้น

「นั่นคือฉากที่คิมดกจายากเห็นมาเนิ่นนาน」

ราตะลึงงัน รีบปลดปล่อยมหาเรื่องเล่าของตัวเองออกมาสูั

นัยน์ตาของรามองมาที่ผม ปากของเขาขยับถาม

‘ได้ยังไงกัน’

ผมยกยิ้ม

‘ได้ยังไงนะเธอ’

หากคิดจะล้างรากลุ่มดาวระดับเทวดำนาน ก็จำเป็นต้องมีพลังที่เทียบเท่ากัน

กลุ่มดาวระดับเทวดำนานคือผู้ที่เริ่ม ‘เรื่องเล่าเพียงหนึ่ง’ หรือได้รับ ‘บทสรุป’ ของตน หรือไม่ก็สั่งสมมหาเรื่องเล่าที่ยิ่งใหญ่มากพอจะไปได้ถึงตรงหน้าของ ‘บทสรุป’

[กลุ่มดาวจำนวนมากตกตะลึงเป็นอย่างมากกับระดับชั้นของคุณ!]

[ระดับชั้นของคุณทำให้เหล่ากลุ่มดาวของเนบิวลาใหญ่...!]

เหมือนกับผมยังไงล่ะ

[<สตาร์สตรีม> ประกาศระดับชั้นใหม่ของคุณ]

[ระดับชั้นของคุณคือ ‘ระดับเทวดำนาน’]

เสียงระเบิดดังสนั่น ดาบมารสวรรค์ทมิฬของยูจึฮยอกฟาดฟันใส่พระอาทิตย์ของรา